

Misjonsbefalingen i Matt. 28 ble aldri talt til menigheten, men bare til Israels messianske troende.

Av Jan Lilleby

Nesten alle kristne trossamfunn har gjort den felles feil at de tar utgangspunkt i det vi har kalt «Misjonsbefalingen» i Matt. 28, 19-20 hva gjelder spredningen av evangeliet om frelsen ved tro på Jesus Kristus.

Mitt poeng her, er ikke at kristne troende ikke skulle gå ut i verden for å forkynne evangeliet! Jovisst skal vi kristne gå ut og gjøre evangeliet kjent overalt, selvsagt.

Poenget er at det Jesus befalte sine disipler/apostler å gjøre IKKE ble sagt til oss, menigheten, men det ble sagt til **Israel og jødene** – som på den tid hadde pakter med Gud og særlige løfter av forskjellig art. Men menigheten kom til ved Guds åpenbaring gitt til Paulus 30 år etter at Jesus talte dette (Ef. 3, 1-9). Menigheten var en *hemmelighet* holdt skjult i Gud selv, og ikke åpenbart noen før Paulus – det var omkring år 62 da apostelen var i Roma i ankesaken innfor keiser Nero.

Jesus sa ved flere anledninger at han var utsendt BARE til de fortapte får av Israels hus (Matt. 15, 24). Misjonsbefalingen MÅ leses i denne konteksten, ellers så farer vi vill i saken.

Kristenheten generelt har manglet, og mangler fremdeles forståelse for at Gud gjorde skille mellom Israel og menigheten. Menigheten slik det fremgår av Paulus sin troslære til oss, består av folk fra alle etniske grupper og kulturer. Ingen er satt framfor noen andre grupper troende (Ef. 2, 14-15). Men Israel i tiden med Jesus og apostlene var en form for menighet i dette at Gud hadde i lang tid hatt pakter med dem og åpenbart seg for dem. I aposteltiden ble det tilbudt en NY PAKT, den som ble stiftet av Jesus i det han gav sitt liv som et blodsoffer på korset, se

Hebr. 9, 15. Pakten har bare blitt tilbudt det messianske troende Israel, og aldri verden fritt. Jesus talte til et segregert Israel, og etter Guds vilje skulle hele nasjonen ta imot Jesus i tro og ta vanddåpen (Apg. 2 ff).

Det er i denne status av å være segregert (adskilt) fra verden for øvrig, at Israels messianske troende fikk høre misjonsbefalingen, som sitert fra Norsk Bibel 1988 utg.:

«Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende!» (Matt. 28, 19-20).

Jeg har sagt det flere ganger opp gjennom årene, særlig i mine bøker: Misjonsbefalingen er mangelfullt oversatt, og gir rom for misforståelser som vi ellers skulle kunne unngått.

Nedenfor har jeg 'klippet' inn et utdrag fra min bok «Apostelgjerningene – historien om Israels fall fra Gud». Boken anbefales herved, og du kan bestille den per email. Den koster bare Kr. 50,-. Her følger et utdrag vedrørende dette med misjonsbefalingen:

MISJONSBEFALINGEN I MATT. 28 ER MANGELFULLT OVERSATT

«Dette faktisk korrigerer den feilaktige/mangelfulle oversettelsen vi har i norske bibler om Matt. 28 og misjonsbefalingen: Bare jødene innen Israels land hadde Herren befalt Peter og de andre å forkynne til! Det ser vi også i "Pinsetalen" – der Peter uten avbrudd adresserer kun Israels folk, Apg. 2, 14: "Jødiske menn...og alle dere som bor i Jerusalem (pga. pinsen)", vers 22: "Israelittiske menn, hør disse ord!...", vers 36: "Så skal da hele Israels folk vite for visst...", Apg. 3, 12 – noen uker etter pinse viser samme adresse: "Israelittiske menn!...". Og følger vi så Peter videre i situasjonen som kom med Kornelius, en romersk centurion i Apg. 10, og reaksjonene fra apostlene i Jerusalem og Judea like etterpå i Apg. 11, bekrefter dette bare riktigheten av det jeg lærer her:

"Apostlene og brødrene omkring i Judea fikk nå (år 40-41, 8-9 år etter pinsedag i Apg. 2) høre AT OGSÅ HEDNINGENE hadde tatt imot Guds ord." Apg. 11, 1.

Apostlene og menigheten i Jerusalem var sjokkerte over at kongerikets budskap OGSÅ hadde blitt talt til hedninger!

Dette bekrefter bare enda mer det jeg sa, at Matt. 28 og misjonsbefalingen er feil oversatt, for der står det veldig feilaktig at Jesus bød apostlene om "...gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn" Matt. 28, 19. Løftet om at han ville være med dem til 'verdens ende' var ikke tenkt å være ute over hele jordkloden, men ut til Israels (kosmos) landegrenser. Og dette ser vi jo også at Peter og hans kolleger praktiserer i Apostelgjerningene.

Peter og de elleve tok ikke ordene om å «..gå ut i all verden..» som en ordre om å spre budskapet utover hele jorden og i alle land,□□ *men bare innen de nasjonale grensene til Israel.*□□ Dette er helt sikkert. Likesom Jesus BARE var utsendt til de fortapte får av Israels hus, slik var det også med□□ Peter og de elleve! Det er ikke det minste rart i at brødrene i Jerusalem var sjokkerte over at Peter hadde gått til hedninger...de hadde jo bare fått ordre om å forkynne for Israel.

En annen sak er det at de jødene som var i Jerusalem på pinsedag i Apg. 2 representerte 13-14 språk/dialekter □□ «...vi partere og medere og elamitter, vi som bor i Mesopotamia, Judea og Kappadokia, Pontus og Asia, Frygia og Pamfylia, Egypt og områdene i Libya mot Kyréne, og vi tilreisende fra Rom, både jøder og tilhengere av jødernes tro (proselytter, godtatt av presteskapet), kretere og arabere – vi hører dem tale om Guds store gjerninger på våre egne språk!»□□ Apg. 2, 5-11.□□

Vers 5 er typisk:□□ «**Nå bodde det i Jerusalem (pga. pinsen) gudfryktige□□ jødiske menn fra alle folkeslag under himmelen.**»

Det er blant de fleste bibelskolerte holdt for riktig at det var eksempelvis disse jødene fra Rom, som dannet den messianske menighet i byen. Den var jo i eksistens lenge før Paulus ankom der. Likeså fantes det slike grupper troende i mesteparten av de□□ *vestlige provinsene i Romerriket*□□ utenfor Israel. Paulus og hans følge finner vi ved en anledning, ble ikke tillatt av Den Hellige Ånd om å legge veien nord-østover, og dette var nok fordi at de stedene hadde allerede hørt kongerikets evangelium forkynt av disse som var i Jerusalem på pinsedagen. Apg. 16, 7 viser at de skulle ikke dra til Bitynia, som lå i nord-østre del av Asia. Men i østre del var det nødvendig med misjon, derav Paulus' tjeneste – han forkynte til jøder som ikke nødvendigvis hadde vært i Jerusalem og påvirket av det som skjedde der på pinsedag i Apg. 2 (jeg holder denne tanken helt åpen).

Peter og Paulus (se Gal. 2, 7-8) ble siden enige innbyrdes at Peter var bare kalt til å gå til de□□ **omskårne innen Israel**, mens Paulus også skulle inkludere de uomskårne, de utenfor Israel. Peter gikk dermed bare til□□ *jødene (de omskårne)□□ fra alle folkeslag, som var i Israel,*□□ j.fr. Apg. 2, 5. Matt. 28 og□□ misjonsbefalingen, er således noe av det□□ *dårligste oversettelsesarbeidet som er gjort i Bibelen!*

Men Paulus lød ikke Matt. 28 og misjonsbefalingen, han lød det nye kallet til misjon som kom ved Den Hellige Ånd i Apg. 13, 2-4:

“Ta ut for meg Barnabas og Saulus til den gjerning som jeg har kalt dem til! - - - Da de slik var utsendt av Den Hellige Ånd, drog de ned til Seleukia og reiste derfra videre til Kypros.”

Ser vi igjen på Peter og hendelsen med Kornelius' hus og

hedningene, kan vi finne mer om det sjokk og det helt uhørte som Peter hadde involvert seg i med dette:

“Da Peter kom opp til Jerusalem, gikk de av omskjærelsen (de messianske jødene) i rette med ham og sa: Du gikk inn til uomskårne menn og spiste sammen med dem.” □□ Apg. 11, 2-3.

Og Peter måtte møysommelig legge ut en gjennom-solid helhetlig forklaring på hendelsen og grunnen til at han hadde gjort det de anklaget ham for.

Hvorfor måtte Peter (se Apg. 10, 11-16) få dette inntrengende synet på taket der han var, hele tre ganger? Dersom altså det skulle være riktig at vi hedninger var inkludert fra og med pinsedag i år 32, Apg. 2. Man mener jo at det på grunn av misjonsbefalingen var implisitt at hedninger var medregnet fra ‘dag én’. □□

Men slik var det altså ikke...og det bevises tydelig i min gjennomgang her. At vi hedninger skulle delta i pinsedag og Åndens komme der med tunger og profeti og store profettegn, er et falsum. □□

Denne såkalte □□ *pinselæren* □□ som bl.a. pinsekarismatikken framholder, er totalt feilaktig og en grandios bommert og feiltolking av Guds ord. Bare Israel var pålagt å overholde pinse, som ble kalt ‘Ukenes fest’ i jødedommens overholdelse av Mose lov. Den femtiende dag etter de usyrede brøds høytid (7 uker= 49 dager + 1 dag), skulle feires som en sabbatsuke, slik jeg alt nevnte ovenfor. □□

Aldri var vi hedninger tatt inn fritt i denne israellittiske høytid, noensinne. Vi var, slik Ef. 2, 12 klart sier, på den tid □□ **utestengt fra alt dette.** □□ Bare Israels proselytter, ‘De fremmede blant dem’ – var innenfor – de var under jødernes velsignelse hos Gud. Men alle andre var utenfor...slike som oss ordinære hedninger. Forstå nå dette!

Peter og de elleve i Apostelgjerningene var de som fikk □□ *misjonsbefalingen i Matt. 28 og Mark. 16.* □□ Vi har sett nå at både Matt. 28 med □□ *“gå ut i all verden...”* □□ Mark. 16 med □□ *“..disse tegn skal følge de som tror...”* ikke på noen måte var talt til eller betrodd andre enn disse, innenfor Israels land og grenser. □□

Hedning verdenen var ikke inkludert i dette. Oversettelsen av Matt. 28 med dens misjonsbefaling, er helt feil: Den var bare gitt for å □□ **tilby Israel kongeriket** □□ innenfor Israels grenser. Punktum. Jesu ord til apostlene ringer i våre ører, □□ **“GÅ IKKE UT PÅ VEIEN TIL HEDNINGENE...”** og Jesu egne ord om seg selv: **“Jeg er ikke utsendt til andre enn de FORTAPTE FÅR AV ISRAELS HUS.”** Og Peters ord i Apg. 10,36 sier det samme: **“DET ORD SOM HAN SENDTE TIL ISRAELS BARN...”**. □□ Og Apg. 10. 42: **“HAN BØD OSS Å FORKYNNE FOR □□ FOLKET”** □□ (altså Israels folk og land!). □□ Jesus bad dem aldri om å gå ut til oss hedninger fritt. Bare Paulus fikk denne oppgave, tretti år etter pinsedag.

Slik som Matt. 28 og □□ *“gå ut i all verden”* □□ bare gjaldt jødedommen □□ innen Israels grensemerker, □□ slik gjaldt Mark. 16 likeså, □□ *“disse tegn skal følge den som tror”* – □□ bare jødedommen innen Israels grenser. Og Mark. 16, 20 vitner om

at apostlene fullførte sin oppgave innen dette lille geografiske området, som bare tilsvarer Hedmark fylke (ikke hele verden) – slik: *“Men de gikk ut og forkynte overalt (i Israel). Og Herren virket med og stadfestet Ordet ved de tegn som fulgte med.”*

Og alle disse ting får vi servert i detalj ved Apg. 1-12 vedrørende Peter og de elleve, før de forsvinner ut av Bibelen – og Paulus tar over idet han drar ut til jødedommen utenfor Israel i henhold til den *misjonsbefaling* som Ånden gav ham i Apg. 13, 2-4; se også Apg. 9, 15.

Men Paulus ble gitt å gjøre *“en apostels tegn”* (2 Kor. 12, 12). For Paulus' oppgave var å forkynne utenfor Israel til jødedommen og proselytter, det samme budskap som Peter gjorde innenfor Israel, det vil si Den nye Pakt til Israel og Jesu gjenkomst ved Israels fulle omvendelse.

Disse ting viser oss at tegn, under og mirakler aldri har hatt noe med menigheten å gjøre, men bare med det *troende messianske Israel*.

Mye mer kunne sies – men jeg mener at det jeg har tatt fram her, er mer enn nok til å stadfeste den sannhet at bare Israel var Guds fokus for den forkynnelse som apostlene førte i hele tiden med Apostelgjerningene.

Det begynte med Apg. 1, 3 og Jesu lære om at disiplene skulle sendes som apostler med *Guds Kongerikets tilbud til Israel* innen nasjonens grenser – ikke ut i verden eller til hele jordens folk». *SITAT SLUTT.*

Logikken i dette at misjonsbefalingen ble gitt bare for Israels troende ligger i at de ble tilbudt GUDS KONGERIKE PÅ JORD (Tusenårsriket) med Jesus som regent i Jerusalem ved hans snare gjenkomst. Apostlene jobbet for at dette kongeriket skulle bli etablert ved Israels omvendelse til Jesus, og i deres egen levetid! Så logisk sett, så kunne jo derfor ikke Peter gå ut i verdensmisjon høyt og lavt og tilby alle troende å få et kongerike. Dette riket var i profetene bare tilbudt og profetert om som et rike kun for Israel. Dan. 2, 44 er bastant:

«Og i disse kongers dager vil himmelens Gud opprette et rike som i all evighet (gresk: Aion, som betyr tidsperiode og ikke uendelig tid!) ikke skal ødelegges. Dette riket skal ikke bli overgitt til noe annet folk. Det skal knuse og gjøre ende på alle de andre rikene, men selv skal det stå fast i all evighet.»

Dette profeterte riket fra Dan. 2, 44 er det samme som Tusenårsriket. Det skal vare i tusen år...så det tales altså ikke om evighet i form av uendelig tid, - og dette må vi være pinlig nøyaktige med.

Åpenbaringsboken 20, 4 bekrefter dette og forteller oss at Israels messianske troende ved Jesu gjenkomst fra himmelen, blir oppreist til å regjere sammen med ham, - sitat:

«...og de ble levende og hersket sammen med Kristus i tusen år.»

Hovedgrunnen til at jeg påpeker disse ting vedrørende rett

forståelse av blant annet misjonsbefalingen, er at vi ikke blander kortene men holder løfter og ordninger gitt Israels Jesus-troende i Bibelen distinkt ifra ting lovt menigheten og dens troende, slik Paulus fikk åpenbart dette – 30 år etter Pinsedag i Apg. 2.

Når man holder disse ting separat fra hverandre blir det lettere å forstå Bibelen, og at mirakler og tegn og de ting vi leser i Apostelgjerningene som apostlene sa og gjorde, IKKE er det samme som menigheten og dens frie nådeevangelium.

I aposteltiden var evangeliet bare forkynt til jødene og proselytter, og var et nasjonalt evangelium som ikke angikk oss utenfor jødedommen! Men da Paulus fikk åpenbart evangeliet om den frie nåden til ALLE folk på jord fritt, fikk vi dermed et internasjonalt evangelium der ingen nasjon var prioritert innfor Gud, men alle satt likt i troen på Kristus.

Har du ikke lest min nevnte bok om Apostelgjerningene, så skaff deg boken. Du vil dra stor nytte av å lære å skille de forskjellige tingene fra hverandre i Det nye Testamentet. Vi må ikke blande Guds Kongerike på jord sammen med vårt himmelske håp der oppe hos Kristus. Israels håp er det jordiske kongeriket, mens menighetens frelseshåp er himmelen der oppe hos Kristus. Kol. 3, 1-4.